

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ
ΑΠΟ 100 ΕΚΑΤ.
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ
...
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 56 ΧΩΡΕΣ
...
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΤΑΙΝΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΦΩΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ II

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: CATCHING FIRE
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγώνες πείνας 2 – Φωτιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Suzanne Collins
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Suzanne Collins, 2009

Εικόνα εξωφύλλου: original Mockingjay artwork by Tim O'Brien.

Adapted by Scholastic UK

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Πλατύπους, 2009

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Φεβρουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2277-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2278-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΥΖΑΝ ΚΟΛΙΝΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ

ΦΩΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

*Για τους γονείς μου,
Τζέιν και Μάικλ Κόλινς,*

*και τα πεθερικά μου,
Ντίξι και Τσαρλς Πράιμορ*

ΜΕΡΟΣ Ι

Η ΣΠΙΘΑ

1

Σφίγγω το φλασκί ανάμεσα στα χέρια μου, παρόλο που ο παγωμένος αέρας έχει κλέψει εδώ και ώρα τη ζέση από το τσάι. Οι μύες μου σφίγγονται για να προστατευτούν από το κρύο. Αν αυτή τη στιγμή εμφανιζόταν μια αγέλη από αγριόσκυλα, οι πιθανότητες να προλάβω να σκαρφαλώσω σε ένα δέντρο πριν μου επιτεθούν δεν είναι υπέρ μου. Καλά θα κάνω να σηκωθώ και να περπατήσω για να διώξω την ακαμψία που έχει κυριεύσει τα άκρα μου. Όμως παραμένω καθισμένη, ακίνητη σαν την πέτρα πάνω στην οποία κάθομαι, ενώ η αυγή αρχίζει σιγά σιγά να φωτίζει το δάσος. Δεν μπορώ να πολεμήσω τον ήλιο. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να τον κοιτάζω αβοήθητη καθώς με σέρνει σε μια μέρα που τρέμω για μήνες.

Μέχρι το μεσημέρι θα έχουν φτάσει όλοι στο νέο μου σπίτι, στο Χωριό του Νικητή. Οι δημοσιογράφοι, τα τηλεοπτικά συνεργεία, ακόμη και η Έφι Τρίνκετ, η παλιά μου συνοδός, θα έρθουν από την Κάπιτολ στην Περιοχή 12. Αναρωτιέμαι αν η Έφι θα φοράει ακόμη εκείνη την ανόητη ροζ περούκα ή αν θα έχει επιλέξει κάποιο άλλο αφύσικο χρώμα για την Περιοδεία της Νίκης. Θα με περιμένουν κι άλλοι. Προσωπικό που θα φροντίζει την κάθε μου ανάγκη στο μακρύ ταξίδι με το τρένο. Μια ομάδα προετοιμασίας που θα με κάνει όμορφη για τις δημόσιες εμφανίσεις μου. Ο στιλίστας και φίλος μου, ο Σίνα, ο οποίος σχεδίασε τα υπέροχα ρούχα που έκαναν το κοινό να με προσέξει στους Αγώνες Πείνας.

Αν ήταν στο χέρι μου, θα προσπαθούσα να ξεχάσω τελείως

τους Αγώνες Πείνας. Δε θα ξαναμιλούσα γι' αυτούς. Θα προσποιούμουν ότι δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο. Η Περιοδεία της Νίκης όμως καθιστά κάτι τέτοιο αδύνατο. Τοποθετημένη στρατηγικά σχεδόν ανάμεσα από τους ετήσιους Αγώνες, είναι ο τρόπος της Κάπιτολ να διατηρήσει τη φρίκη φρέσκια και πρόσφατη. Όχι μόνο ζούμε στις περιοχές όπου κάθε χρόνο εξαναγκάζονται να θυμηθούν την ασάβινη γροθιά της Κάπιτολ, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι και να το γιορτάζουμε. Και φέτος, εγώ θα είμαι ένα από τα αστέρια του σόου. Θα πρέπει να ταξιδέψω από περιοχή σε περιοχή, να σταθώ μπροστά σε πλήθη που θα με επευφημούν ενώ από μέσα τους θα με απεχθάνονται, να κοιτάξω τα πρόσωπα των οικογενειών τα παιδιά των οποίων σκότωσα...

Ο ήλιος συνεχίζει να ανεβαίνει, κι έτσι αναγκάζω τον εαυτό μου να σταθώ όρθια. Όλες μου οι αρθρώσεις παραπονιούνται και το αριστερό μου πόδι έμεινε σε λήθαργο τόσο πολλή ώρα, ώστε πρέπει να περπατήσω αρκετά λεπτά προτού να νιώσω την αίσθηση να επιστρέφει. Έμεινα στο δάσος τρεις ώρες, αλλά, επειδή δεν έκανα κάποια πραγματική προσπάθεια για να κυνηγήσω, δεν έχω να παρουσιάσω τίποτα. Δεν έχει σημασία πια για τη μητέρα μου και τη μικρή μου αδελφή, την Πριμ. Έχουν χρήματα για να αγοράσουν κρέας από τον χασάπη στην πόλη, παρόλο που και οι τρεις μας προτιμάμε το φρέσκο κυνήγι. Όμως, ο καλύτερός μου φίλος, ο Γκέιλ Χόθορν, και η οικογένειά του εξαρτώνται από τη σημερινή παρτίδα και δεν μπορώ να τους απογοητεύσω. Ξεκινάω τη διαδρομή της μιάμισης ώρας που χρειάζεται για να ελέγξω τη σειρά με τις παγίδες που έχουμε τοποθετήσει. Όταν πηγαίναμε σχολείο, τα απογεύματα είχαμε χρόνο να τις ελέγχουμε, να κυνηγάμε και να μαζεύουμε χορταρικά και μας περίσσευε χρόνος ακόμη και για να πουλάμε την πραμάτεια μας στην πόλη. Αλλά τώρα που ο Γκέιλ έπιασε δουλειά στα ανθρακωρυχεία –κι εγώ δεν έχω να κάνω τίποτα όλη μέρα– ανέλαβα εγώ αυτό το καθήκον.

Τέτοια ώρα ο Γκέιλ θα πρέπει να έχει χτυπήσει κάρτα στα ορυχεία, θα έχει πάρει τον ανελκυστήρα για εκείνη την τρομα-

κτική κατάβαση ως τα έγκατα της γης και θα χτυπάει κάποια φλέβα κάρβουνου. Ξέρω πώς είναι εκεί κάτω. Κάθε χρόνο στο σχολείο, η τάξη μας έπρεπε να πηγαίνει εκπαιδευτική εκδρομή στα ορυχεία. Όταν ήμουν μικρή, ήταν απλώς δυσάρεστο. Τα κλειστοφοβικά τούνελ, ο δύσοσμος αέρας, το αποπνικτικό σκοτάδι από όλες τις πλευρές. Αλλά όταν ο πατέρας μου σκοτώθηκε σε μια έκρηξη μαζί με αρκετούς ακόμη ανθρακωρύχους, με δυσκολία κατάφερα να πείσω τον εαυτό μου να μπει στον ανελκυστήρα. Η επήσια εκδρομή μετατράπηκε σε πηγή τεράστιου άγχους. Δύο φορές αρρώστησα τόσο πολύ από την αγωνία, ώστε η μητέρα μου με κράτησε στο σπίτι πιστεύοντας ότι είχα κολλήσει γρίπη.

Σκέφτομαι τον Γκέιλ, ο οποίος μονάχα στο δάσος νιώθει πραγματικά ζωντανός, με τον φρέσκο αέρα, το φως του ήλιου και το καθαρό, γάργαρο νερό. Δεν ξέρω πώς το αντέχει. Ή μάλλον... ναι, ξέρω. Το αντέχει γιατί είναι ένας τρόπος να ταΐσει τη μητέρα του, τους δυο μικρότερους αδελφούς και την αδελφή του. Κι ενώ εγώ έχω χρήματα με το τσουβάλι, πολύ περισσότερα από όσα χρειάζονται για να ζήσουν οι οικογένειες και των δυο μας, αρνείται να πάρει ακόμη και ένα νόμισμα. Με το ζόρι με αφήνει να φέρνω ακόμη και κρέας, παρόλο που, αν είχα σκοτωθεί στους Αγώνες, εκείνος σίγουρα θα έφερε κρέας στη μητέρα μου και στην Πριμ. Του λέω ότι μου κάνει χάρη, ότι κοντεύω να τρελαθώ που όλη μέρα κάθομαι. Και πάλι όμως, δεν αφήνω ποτέ το κυνήγι όταν είναι εκείνος σπίτι. Πράγμα καθόλου δύσκολο, αφού δουλεύει δώδεκα ώρες τη μέρα.

Τώρα πια μόνο τις Κυριακές μπορώ να βλέπω τον Γκέιλ, όταν συναντιόμαστε στο δάσος για να κυνηγήσουμε μαζί. Εξακολουθεί να είναι η καλύτερη μέρα της εβδομάδας, αλλά δεν είναι όπως ήταν κάποτε, όταν μπορούσαμε να λέμε ο ένας στον άλλον τα πάντα. Οι Αγώνες κατέστρεψαν ακόμη και αυτό. Όλο ελπίζω ότι με τον καιρό θα ανακτήσουμε εκείνη την άνεση που είχαμε μεταξύ μας, αλλά βαθιά μέσα μου ξέρω ότι είναι ανώφελο. Δεν υπάρχει γυρισμός.

Οι παγίδες μου αποφέρουν μια γερή παρτίδα – οχτώ λαγούς,

δύο σκίουρους και έναν κάστορα που μπήκε κολυμπώντας μέσα σε μια σιδερένια συσκευή που σχεδίασε ο Γκέιλ. Είναι ιδιοφυΐα με τις παγίδες, λυγίζει τα κλαδιά των δέντρων έτσι ώστε να σηκώνουν το θήραμα ψηλά για να μην το φτάνουν οι θηρευτές, ισορροπεί κορμούς πάνω σε βέργες που τινάζονται επάνω με το παραμικρό άγγιγμα, πλέκει καλάθια για να πιάνει ψάρια. Καθώς προχωράω στήνοντας ξανά την κάθε παγίδα, συνειδητοποιώ ότι ποτέ δε θα καταφέρω να μιμηθώ το ταλέντο που έχει στην ισορροπία, το ένστικτό του για το σημείο από όπου θα περάσει το θήραμα. Είναι κάτι περισσότερο από εμπειρία. Είναι ένα φυσικό χάρισμα. Όπως εγώ μπορώ να σκοτώσω ένα ζώο με ένα μόνο βέλος μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Όταν επιστρέφω στον φράχτη που περιβάλλει την Περιοχή 12, ο ήλιος έχει σκαρφαλώσει στον ουρανό για τα καλά. Όπως πάντα, αφουγκράζομαι για ένα λεπτό, αλλά δεν υπάρχει ο ενδεικτικός βόμβος του ηλεκτρικού ρεύματος που διαπερνάει το συρματοπλέγμα. Δεν υπάρχει σχεδόν ποτέ, παρόλο που υποτίθεται ότι ο φράχτης έχει συνεχώς ρεύμα. Περνάω από το άνοιγμα στο κάτω μέρος του φράχτη και βγαίνω στο Λιβάδι, ένα βήμα πριν από το σπίτι μου. Το παλιό μου σπίτι. Έχουμε το δικαίωμα να το κρατήσουμε, αφού επισήμως είναι η κατοικία της μητέρας και της αδελφής μου. Αν έπεφτα νεκρή αυτή τη στιγμή, θα αναγκάζονταν να γυρίσουν εδώ. Αλλά προς το παρόν είναι και οι δύο εγκαταστημένες και χαρούμενες στο νέο σπίτι στο Χωριό του Νικητή και τώρα μόνο εγώ χρησιμοποιώ το μικρό σπιτάκι όπου μεγάλωσα. Για μένα, είναι το αληθινό μου σπίτι.

Τώρα πηγαίνω εκεί για να αλλάξω ρούχα. Να αλλάξω το παλιό δερμάτινο μπουφάν του πατέρα μου με ένα καλοφτιαγμένο μάλλινο παλτό που με στενεύει στους ώμους. Να αφήσω τις μαλακές, φθαρμένες κυνηγετικές μπότες μου για ένα ζευγάρι ακριβά, φτιαγμένα από μηχανή, παπούτσια τα οποία, σύμφωνα με τη μητέρα μου, αρμόζουν περισσότερο σε ένα κορίτσι της θέσης μου. Έχω ήδη καταχωνιάσει το τόξο και τα βέλη μου σε έναν κούφιο κορμό στο δάσος. Παρόλο που ο χρόνος περνάει, επι-

τρέπω στον εαυτό μου να καθίσει λίγα λεπτά στην κουζίνα. Δείχνει εγκαταλειμμένη χωρίς φωτιά στο τζάκι, χωρίς τραπεζομάντιλο στο τραπέζι. Θρηνώ για την παλιά μου ζωή εκεί. Με το ζόρι τα βγάζαμε πέρα, αλλά ήξερα πού ταίριαζα, ήξερα ποια ήταν η θέση μου στον καθημερινό αγώνα για επιβίωση που αποτελούσε τη ζωή μας. Εύχομαι να μπορούσα να επιστρέψω εκεί επειδή, εκ των υστέρων, μου φαίνεται τόσο ασφαλής σε σύγκριση με το σήμερα, που είμαι τόσο πλούσια, τόσο διάσημη και τόσο μισητή από τις Αρχές της Κάπιτολ.

Ένα κλαψούρισμα στην πίσω πόρτα τραβά την προσοχή μου. Την ανοίγω και βλέπω τον Μπάτερκαπ, τον ψωριάρη γάτο της Πριμ. Αντιπαθεί το καινούργιο σπίτι σχεδόν όσο κι εγώ και πάντοτε φεύγει όταν η αδελφή μου είναι σχολείο. Ποτέ δε συμπαθούσαμε ο ένας τον άλλον, τώρα όμως έχουμε έναν νέο δεσμό. Τον αφήνω να μπει, του δίνω να φάει ένα κομμάτι λίπος από τον κάστορα, και μάλιστα τον τρίβω ανάμεσα στ' αυτιά για λίγο.

«Είσαι απαίσιος, το ξέρεις, έτσι δεν είναι;» τον ρωτάω. Ο Μπάτερκαπ σκουντά το χέρι μου ζητώντας κι άλλα χάδια, αλλά είναι ώρα να φύγουμε. «Έλα». Τον σηκώνω με το ένα χέρι, πιάνω την τσάντα με το κυνήγι με το άλλο και βγαίνω έξω στον δρόμο. Η γάτα ελευθερώνεται με ένα τίναγμα και εξαφανίζεται κάτω από έναν θάμνο.

Τα παπούτσια με χτυπάνε στα δάχτυλα καθώς περπατάω στον καρβουνιασμένο δρόμο. Κόβοντας δρόμο μέσα από σοκάκια και πίσω αυλές, φτάνω στο σπίτι του Γκέιλ μέσα σε λίγα λεπτά. Η μητέρα του, η Χείζελ, με βλέπει από το παράθυρο, όπου είναι σκυμμένη πάνω από τον νεροχύτη. Σκουπίζει τα χέρια της στην ποδιά της και εξαφανίζεται για να με υποδεχτεί στην πόρτα.

Τη συμπαθώ τη Χείζελ. Τη σέβομαι. Η έκρηξη που σκότωσε τον πατέρα μου πήρε και τον άντρα της, αφήνοντάς τη με τρία αγόρια και ετοιμόγεννη. Λιγότερο από μια εβδομάδα αφότου γέννησε, ήταν ήδη στους δρόμους και έψαχνε για δουλειά. Δεν μπορούσε να δουλέψει στα ορυχεία, καθώς είχε ένα μωρό να φροντίσει, αλλά έπεισε κάποιους εμπόρους στην πόλη να της

δίνουν να τους πλένει τα ρούχα. Στα δεκατέσσερα, ο Γκέιλ, ο μεγαλύτερος από τα παιδιά, έγινε ο κουβαλητής της οικογένειας. Είχε ήδη κάνει αίτηση για ψηφίδες, εξασφαλίζοντας έτσι μια πενιχρή ποσότητα σταριού και λαδιού με αντάλλαγμα να βάλει το όνομά του περισσότερες φορές στην κλήρωση για να γίνει φόρος. Επιπλέον, ήδη από εκείνη την ηλικία ήταν ικανός παγιδευτής. Αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό για να συντηρήσει μια πενταμελή οικογένεια κι έτσι η Χείζελ αναγκάζοταν να γδέρνει τα δάχτυλά της μέχρι το κόκαλο πάνω στη σκάφη της μπουγάδας. Τον χειμώνα τα δάχτυλά της γίνονταν τόσο κόκκινα και σκασμένα, που μάτωναν με την παραμικρή κίνηση. Και θα γινόταν ακόμη το ίδιο χωρίς την αλοιφή που είχε παρασκευάσει η μητέρα μου. Αλλά η Χείζελ και ο Γκέιλ είναι αποφασισμένοι ότι τα άλλα αγόρια, ο δωδεκάχρονος Ρόρι και ο δεκάχρονος Βικ, καθώς και η τετράχρονη Πόσι, δε θα δηλώσουν ποτέ το όνομά τους για ψηφίδες.

Η Χείζελ χαμογελά όταν βλέπει το κυνήγι. Πιάνει τον κάστορα από την ουρά, ζυγίζοντάς τον με το χέρι της.

«Θα κάνει καλό σιφάδο». Αντίθετα από τον Γκέιλ, εκείνη δεν έχει πρόβλημα με τη συμφωνία που έχουμε κάνει για το κυνήγι.

«Και καλό τομάρι», απαντάω. Νιώθω άνετα εδώ με τη Χείζελ. Αξιολογούμε τα θετικά του κυνηγιού, όπως κάναμε πάντοτε. Μου σεβρίζει μια κούπα τσάι από βότανα και τυλίγω γύρω της τα δάχτυλά μου με ευγνωμοσύνη. «Ξέρεις, σκέφτηκα, όταν γυρίσω από την περιοδεία, μήπως αρχίσω να παίρνω μερικές φορές μαζί μου τον Ρόρι. Μετά το σχολείο. Να του μάθω να ρίχνει».

Η Χείζελ νεύει.

«Καλό θα ήταν. Είχε σκοπό να το κάνει ο Γκέιλ, αλλά μπορεί μόνο τις Κυριακές και νομίζω ότι προτιμάει να τις φυλάει για σένα».

Δεν μπορώ να εμποδίσω το κοκκίνισμα που σκεπάζει τα μάγουλά μου. Είναι ανόητο, φυσικά. Σχεδόν κανείς δε με ξέρει καλύτερα από τη Χείζελ. Ξέρει τον δεσμό που μοιράζομαι με τον Γκέιλ. Είμαι σίγουρη ότι πολύς κόσμος πίστευε ότι τελικά

θα παντρευτούμε, ακόμη κι αν εγώ δεν το είχα σκεφτεί ποτέ. Αλλά αυτό ήταν πριν από τους Αγώνες. Προτού ο συμπαίκτης μου, ο Πίτα Μέλαρκ, ανακοινώσει ότι είναι τρελά ερωτευμένος μαζί μου. Το ειδύλλιο μας αποτέλεσε τη βασική στρατηγική για την επιβίωσή μας στην αρένα. Μόνο που για τον Πίτα δεν ήταν μια απλή στρατηγική. Δεν είμαι σίγουρη τι ακριβώς ήταν για μένα. Αλλά τώρα ξέρω ότι για τον Γκέιλ ήταν επίπονο. Το στήθος μου σφίγγεται καθώς σκέφτομαι ότι στην Περιοδεία της Νίκης ο Πίτα κι εγώ θα πρέπει να παίξουμε ξανά τους ερωτευμένους.

Κατεβάζω μονορούφι το τσάι μου, παρόλο που είναι καυτό, και σηκώνομαι από το τραπέζι.

«Καλύτερα να πηγαίνω. Να γίνω ευπαρουσίαστη για τις κάμερες».

Η Χέιζελ με αγκαλιάζει.

«Κοίτα να απολαύσεις το φαγητό».

«Εννοείται», λέω.

Η επόμενη στάση μου είναι το Μαγκάλι, εκεί όπου έκανα πάντα τις εμπορικές μου συναλλαγές. Πριν από χρόνια ήταν μια αποθήκη για κάρβουνα, αλλά όταν έπεσε σε αχρησία έγινε το σημείο συνάντησης λαθρεμπόρων και μετά εξελίχθηκε σε κανονική μαύρη αγορά. Αν προσελκύει ένα, κατά κάποιον τρόπο, εγκληματικό στοιχείο, τότε φαντάζομαι ότι εδώ ανήκω. Το κυνήγι στο δάσος γύρω από την Περιοχή 12 παραβιάζει τουλάχιστον μια ντουζίνα νόμους και τιμωρείται με θάνατο.

Παρόλο που δεν το αναφέρουν ποτέ, χρωστάω πολλά στους ανθρώπους που συχνάζουν στο Μαγκάλι. Ο Γκέιλ μου είπε ότι η Λαδερή Σεί, η γριά που πουλάει σούπα, ξεκίνησε έναν έρανο για να χρηματοδοτήσει στους Αγώνες εμένα και τον Πίτα. Υποτίθεται ότι ο έρανος θα περιοριζόταν στο Μαγκάλι, αλλά το έμαθαν κι άλλοι και έδωσαν κι εκείνοι κάτι. Δεν ξέρω ποιο ήταν το ακριβές ποσό, ξέρω όμως ότι η τιμή για κάθε δώρο στην αρένα ήταν εξωφρενική. Για μένα, ωστόσο, έκανε τη διαφορά ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο.

Ακόμη μου φαίνεται περίεργο να ανοίγω την εξώπορτα με

την τσάντα του κυνηγιού άδεια, χωρίς να έχω τίποτα να ανταλλάξω στο Μαγκάλι και, αντίθετα, να νιώθω στον γοφό μου την τσέπη μου βαριά από τα νομίσματα. Προσπαθώ να πάω σε όσο το δυνατόν περισσότερους πάγκους, μοιράζοντας τα χρήματά μου για να αγοράσω καφέ, κουλουράκια, αυγά, νήμα και λάδι. Έπειτα από λίγο, αγοράζω και τρία μπουκάλια λευκό λικέρ από μια μονόχειρη γυναίκα με το όνομα Ρίπερ, θύμα ατυχήματος σε ένα ορυχείο, η οποία ήταν αρκετά έξυπνη για να βρει έναν τρόπο να μείνει ζωντανή.

Το λικέρ δεν είναι για την οικογένειά μου. Είναι για τον Χέιμιτς, ο οποίος στους Αγώνες είχε αναλάβει τον ρόλο του μέντορα για τον Πίτα κι εμένα. Είναι δύστροπος, βίαιος και, τον περισσότερο καιρό, μεθυσμένος. Αλλά έκανε τη δουλειά του –κάτι μάλιστα παραπάνω από τη δουλειά του– επειδή για πρώτη φορά στην ιστορία μπόρεσαν να κερδίσουν δύο φόροι. Έτσι, όποιος κι αν είναι ο Χέιμιτς, χρωστάω και σ' αυτόν. Και αυτό είναι για πάντα. Αγοράζω το λευκό λικέρ επειδή πριν από λίγες εβδομάδες τού τελείωσε, δεν μπόρεσε να βρει στην αγορά και έπαθε κρίση, έτρεμε και ούρλιαζε σε τρομακτικά πράγματα που μόνο εκείνος μπορούσε να δει. Κατατρόμαξε την Πριμ και, ειλικρινά, ούτε και για μένα ήταν τόσο ευχάριστο να τον βλέπω έτσι. Από εκείνη τη μέρα, φροντίζω να έχω απόθεμα από αλκοόλ σε περίπτωση που ξεμείνει πάλι.

Ο Κρέι, ο Επικεφαλής Ειρηνοποιός μας, κατσουφιάζει όταν με βλέπει με τα μπουκάλια. Είναι ηλικιωμένος και έχει μερικές ασημένιες τούφες μαλλιών χτενισμένες στο πλάι πάνω από το κατακόκκινο πρόσωπό του.

«Αυτό το πράγμα είναι πολύ δυνατό για σένα, κορίτσι μου». Ξέρει αυτός. Ο Κρέι πίνει περισσότερο από κάθε άλλον που ξέρω, μετά τον Χέιμιτς.

«Το χρησιμοποιεί η μητέρα μου στα φάρμακα», λέω με αδιαφορία.

«Είναι ικανό να σκοτώσει τα πάντα», λέει και αφήνει ένα νόμισμα για να πάρει ένα μπουκάλι.

Όταν φτάνω στον πάγκο της Λαδερχής Σεί, σκαρφαλώνω για να καθίσω επάνω του και παραγγέλνω σούπα, η οποία φαίνεται να είναι ένα μείγμα νεροκολοκύθας και φασολιών. Ενώ τρώω, πλησιάζει ένας Ειρηνοποιός που ονομάζεται Δαρείος και παραγγέλνει μια γαβάθα. Από όλα τα όργανα επιβολής του νόμου, αυτός είναι από τους αγαπημένους μου. Δεν το παίζει ποτέ εξουσία και του αρέσει να αστειεύεται. Πρέπει να είναι γύρω στα είκοσι, αλλά δε φαίνεται μεγαλύτερος από εμένα. Κάτι στο χαμόγελό του και στα κόκκινα μαλλιά του που πετάνε προς κάθε κατεύθυνση τον κάνουν να μοιάζει με παιδί.

«Δε θα έπρεπε να είσαι σε ένα τρένο;» με ρωτάει.

«Θα έρθουν να με πάρουν το μεσημέρι», απαντώ.

«Δε θα έπρεπε να είσαι πιο περιποιημένη;», ρωτάει με έναν δυνατό ψίθυρο. Παρά την κακή διάθεσή μου, δεν μπορώ να μη χαμογελάσω στο πείραγμά του. «Μήπως να έβαζες μια κορδέλα στα μαλλιά ή κάτι τέτοιο;» Τινάζει την πλεξούδα μου με το χέρι του κι εγώ το χτυπάω.

«Μην ανησυχείς. Όταν τελειώσουν μαζί μου, θα είμαι αγνώριστη», λέω.

«Ωραία», λέει. «Ας κάνουμε την περιοχή μας λίγο περήφανη, δεσποινίς Έβερντιν, τι λες;» Κουνάει το κεφάλι του με μια υποτιθέμενη αποδοκιμασία στη Λαδερχή Σεί και απομακρύνεται προς τους φίλους του.

«Τη θέλω πίσω την κούπα», φωνάζει η Λαδερχή Σεί, αλλά, καθώς γελάει, δεν ακούγεται ιδιαίτερος αυστηρή. «Θα σε ξεπροβοδίσει ο Γκέιλ;» με ρωτάει.

«Όχι, δεν ήταν στη λίστα», λέω. «Τον είδα την Κυριακή, όμως».

«Νόμιζα ότι θα τον έβαζαν στη λίστα. Αφού είναι ξάδελφός σου», λέει ειρωνικά.

Αυτό είναι άλλο ένα μέρος του ψέματος που έχει μηχανευτεί η Κάπιτολ. Όταν ο Πίτα κι εγώ καταφέραμε να μπούμε στους τελευταίους οχτώ στους Αγώνες Πείνας, έστειλαν δημοσιογράφους για να μάθουν για την προσωπική μας ζωή. Όταν ρώτησαν

για τους φίλους μου, όλοι υπέδειξαν τον Γκέιλ. Αλλά με το ει-
δύλλιο που εξελισσόταν στην αρένα δεν ήταν δυνατόν ο καλύ-
τερός μου φίλος να είναι ο Γκέιλ. Ήταν υπερβολικά όμορφος,
υπερβολικά άντρας και καθόλου πρόθυμος να χαμογελάσει και
να παίζει τον καλό για τις κάμερες. Η αλήθεια είναι πάντως ότι
μοιάζουμε αρκετά μεταξύ μας. Έχουμε την εμφάνιση της Ρα-
φής. Σκούρα ίσια μαλλιά, σταρένιο δέρμα, γκριζα μάτια. Έτσι,
κάποια ιδιοφυΐα τον μετέτρεψε σε ξάδελφό μου. Το έμαθα όταν
γυρίσαμε στην πατρίδα, στην αποβάθρα του σιδηροδρομικού
σταθμού, όταν η μητέρα μου μου είπε: «Τα ξαδέλφια σου ανυ-
πομονούν να σε δουν!» Μετά γύρισα και είδα τον Γκέιλ και τη
Χέιζελ και όλα τα παιδιά να με περιμένουν, οπότε τι άλλο μπο-
ρούσα να κάνω παρά να παίξω το παιχνίδι τους;

Η Λαδερή Σέι ξέρει ότι δεν είμαστε συγγενείς, αλλά ακόμη
και κάποιοι από εκείνους που μας γνωρίζουν χρόνια δείχνουν
να το έχουν ξεχάσει.

«Δε βλέπω την ώρα να τελειώσει όλο αυτό», ψιθυρίζω.

«Το ξέρω», λέει η Λαδερή Σέι. «Αλλά πρέπει να το περά-
σεις για να φτάσεις στο τέλος. Γι' αυτό καλά θα κάνεις να μην
αργήσεις».

Καθώς επιστρέφω στο Χωριό του Νικητή, αρχίζει να χιονίζει
ελαφρά. Απέχει περίπου ένα χιλιόμετρο περπάτημα από την
πλατεία στο κέντρο της πόλης, αλλά μοιάζει με έναν τελείως
διαφορετικό κόσμο. Είναι μια ξεχωριστή κοινότητα χτισμένη
γύρω από ένα όμορφο πάρκο, διάσπαρτο με ολάνθιστους θά-
μνους. Υπάρχουν δώδεκα σπίτια, το καθένα τους αρκετά μεγά-
λο για να χωρά δέκα σαν εκείνο στο οποίο μεγάλωσα. Τα εννιά
είναι άδεια, όπως ήταν πάντοτε. Τα τρία που κατοικούνται ανή-
κουν στον Χέιμιτς, στον Πίτα και σ' εμένα.

Τα σπίτια που κατοικούνται από τη δική μου οικογένεια και
από την οικογένεια του Πίτα αναδύουν μια ζεστή λάμψη ζωής.
Φωτισμένα παράθυρα, καπνός από τις καμινάδες, μπουκέτα από
ανοιχτόχρωμα σάβρια διακοσμούν τις εξώπορτες για το επερ-
χόμενο Φεστιβάλ Συγκομιδής. Το σπίτι του Χέιμιτς, όμως, παρρά

τη φροντίδα του επιστάτη, φαίνεται εγκαταλειμμένο και παραμελημένο. Φτάνοντας στην εξώπορτα, προετοιμάζομαι, καθώς ξέρω ότι θα βρομάει, και μετά μπαίνω μέσα.

Η μύτη μου ζαρώνει αμέσως από αηδία. Ο Χέιμιτς δεν αφήνει κανέναν να μπει για να καθαρίσει και ο ίδιος δεν κάνει καθόλου καλή δουλειά. Με τα χρόνια, οι οσμές αλκοόλ και εμετού, βραστού λάχανου και καμένου κρέατος, άπλυτων ρούχων και ακαθαρσιών των ποντικών έχουν συνδυαστεί σε μια βρόμα που μου φέρνει δάκρυα στα μάτια. Περιφέρομαι ανάμεσα σε σκόρπια χαρτιά, σπασμένα ποτήρια και κόκαλα και κατευθύνομαι εκεί όπου ξέρω ότι θα βρω τον Χέιμιτς. Κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας, με τα χέρια του απλωμένα πάνω στο ξύλο και το πρόσωπο του μέσα σε μια λίμνη από αλκοόλ, και ροχαλίζει σαν τρένο.

Τον σκουντάω στον ώμο.

«Σήκω!» λέω δυνατά, επειδή έχω μάθει ότι δεν υπάρχει ήρεμος τρόπος για να ξυπνήσει. Το ροχαλητό του σταματά για ένα λεπτό, με απορία, και μετά συνεχίζεται. Τον σκουντάω πιο δυνατά. «Σήκω, Χέιμιτς. Σήμερα αρχίζει η περιοδεία!» Ανοίγω το παράθυρο παίρνοντας βαθιές ανάσες από τον καθαρό αέρα απ' έξω. Τα πόδια μου πατάνε ανάμεσα στα σκουπίδια στο πάτωμα, ξεθάβω μια τσίγκινη καφετιέρα και τη γεμίζω στον νεροχύτη. Η φωτιά στην εστία δεν έχει σβήσει εντελώς και καταφέρνω να ανασκαλέψω τα λίγα αναμμένα κάρβουνα μέχρι να ξεπηδήσει μια φλόγα. Ρίχνω λίγο αλεσμένο καφέ στην καφετιέρα, αρκετό για να είμαι σίγουρη ότι το ρόφημα θα είναι δυνατό, και το βάζω στην εστία για να βράσει.

Ο Χέιμιτς βρίσκεται ακόμη σε λήθαργο. Καθώς τίποτα άλλο δεν είχε αποτέλεσμα, γεμίζω μια λεκάνη με παγωμένο νερό, την αδειάζω στο κεφάλι του και τινάζομαι μακριά του. Ένας βρυχηθμός βγαίνει από τον λαιμό του. Πετάγεται επάνω, τινάζοντας την καρέκλα τρία μέτρα πίσω του, και κραδαίνει ένα μαχαίρι. Ξέχασα ότι πάντοτε κοιμάται με ένα μαχαίρι στο χέρι. Έπρεπε να το είχα πάρει ανάμεσα από τα δάχτυλά του, αλλά είχα πολλά στο κεφάλι μου. Βλαστημώντας, μαχαιρώνει για λίγη ώρα τον

αέρα πριν συνέλθει. Σκουπίζει το πρόσωπό του στο μανίκι του και γυρίζει προς το περβάζι του παραθύρου όπου έχω κουρνιαώσει σε περίπτωση που χρειαστεί να κάνω μια βιαστική έξοδο.

«Τι κάνεις;» ψευδίζει.

«Μου είπες να σε ξυπνήσω μία ώρα πριν έρθουν οι κάμερες», λέω.

«Τι;» λέει.

«Δική σου ιδέα ήταν», επιμένω.

Δείχνει να θυμάται.

«Γιατί είμαι μούσκεμα;»

«Δεν μπορούσα να σε ξυπνήσω», λέω. «Κοίτα, αν ήθελες κάποιον να σε νταντεύει, έπρεπε να το ζητήσεις από τον Πίτα».

«Να μου ζητήσει τι;» Ο ήχος και μόνο της φωνής του κάνει το στομάχι μου να σφιχτεί σε έναν κόμπο από δυσάρεστα συναισθήματα, όπως ενοχή, θλίψη και φόβο. Και νοσταλγία. Καλά θα κάνω να παραδεχτώ ότι υπάρχει και λίγη από αυτήν. Αλλά έχει τόσο έντονο ανταγωνισμό, ώστε δε θα μπορούσε ποτέ να νικήσει.

Παρακολουθώ τον Πίτα να πλησιάζει στο τραπέζι, ενώ το φως του ήλιου που μπαίνει από το παράθυρο αστράφτει πάνω στο φρέσκο χιόνι που έχει κολλήσει στα ξανθά του μαλλιά. Δείχνει δυνατός και υγιής, πολύ διαφορετικός από το άρρωστο, μισοπεθαμένο από την πείνα αγόρι που είχα γνωρίσει στην αρένα και τώρα πλέον δεν κουτσαίνει σχεδόν καθόλου. Ακουμπά ένα καρβέλι φρεσκοψημένο ψωμί στο τραπέζι και τεντώνει το χέρι του προς τον Χέιμιτς.

«Να σου ζητήσω να με ξυπνήσεις χωρίς να μου προκαλέσεις πνευμονία», λέει ο Χέιμιτς, δίνοντάς του το μαχαίρι του. Βγάζει τη βρόμικη μπλούζα του, αποκαλύπτοντας μια εξίσου βρόμικη φανέλα, και σκουπίζεται με το στεγνό της μέρος.

Ο Πίτα χαμογελά και ξεπλένει το μαχαίρι του Χέιμιτς με διάφανο αλκοόλ από ένα μπουκάλι που σηκώνει από το πάτωμα. Σκουπίζει το μαχαίρι με την άκρη της μπλούζας του και κόβει το ψωμί. Ο Πίτα μας προμηθεύει με φρεσκοψημένες λιχουδιές. Εγώ κυνηγάω. Εκείνος ψήνει. Ο Χέιμιτς πίνει. Ο καθένας μας

έχει βρει έναν τρόπο να απασχολείται, να κρατάμε τις αναμνήσεις μας από την περίοδο που ήμασταν διαγωνιζόμενοι στους Αγώνες Πείνας, μακριά. Μόνο όταν δίνει στον Χέιμιτς τη γωνιά με κοιτά για πρώτη φορά.

«Θέλεις ένα κομμάτι;»

«Όχι, έφαγα στο Μαγκάλι», λέω. «Σ' ευχαριστώ, όμως». Η φωνή μου είναι τόσο επίσημη, ώστε δε μοιάζει με τη δική μου. Όπως ακριβώς είναι όλες τις φορές που έχω μιλήσει στον Πίτα από τη μέρα που οι κάμερες σταμάτησαν να τραβάνε τη χαρούμενη επιστροφή μας και γυρίσαμε στις αληθινές μας ζωές.

«Παρακαλώ», μου απαντάει το ίδιο άκαμπτα.

Ο Χέιμιτς πετά την μπλούζα του κάπου μέσα στο χάος.

«Μπρρρ. Εσείς οι δυο χρειάζεστε ένα καλό ζέσταμα πριν από την παράσταση».

Έχει δίκιο, φυσικά. Το κοινό θα περιμένει το ερωτευμένο ζευγάρι που νίκησε στους Αγώνες Πείνας. Όχι δύο άτομα που με το ζόρι αντέχουν να κοιταχτούν στα μάτια. Αλλά το μόνο που λέω είναι: «Πήγαινε να κάνεις μπάνιο, Χέιμιτς». Μετά βγαίνω από το παράθυρο, προσγειώνομαι στο έδαφος και κατευθύνομαι μέσα από το πάγκο στο σπίτι μου.

Το χιόνι έχει αρχίσει να το στρώνει και πίσω μου αφήνω μια γραμμή από ίχνη. Όταν φτάνω στην εξώπορτα, σταματάω για να τινάξω το χιόνι από τα παπούτσια μου πριν μπω μέσα. Η μητέρα μου δούλεψε μέρα νύχτα για να είναι όλα στην εντέλεια για τις κάμερες, γι' αυτό δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να λερώσω τα αστραφτερά της πατώματα. Δεν προλαβαίνω να μπω μέσα, όταν εμφανίζεται μπροστά μου και αρπάζει το χέρι μου σαν να θέλει να με σταματήσει.

«Μην ανησυχείς, θα τα βγάλω εδώ», λέω, αφήνοντας τα παπούτσια μου στο χαλάκι.

Η μητέρα μου αφήνει να της ξεφύγει ένα παράξενο, αδύναμο γέλιο και παίρνει τη γεμάτη προμήθειες τσάντα από τον ώμο μου.

«Χιόνι είναι μόνο. Είχες καλό περίπατο;»

«Περίπατο;» Ξέρει ότι πέρασα τη μισή νύχτα στο δάσος. Με-

τά βλέπω τον άντρα που στέκεται πίσω της στην πόρτα της κουζίνας. Μια ματιά στο καλοραμμένο του κοστούμι και στα χειρουργικά τέλεια χαρακτηριστικά του φτάνει για να καταλάβω ότι είναι από την Κάπιτολ. Κάτι δεν πάει καλά. «Περισσότερο παγοδρομία έκανα παρά περίπατο. Έχει αρχίσει να γλιστράει πολύ εκεί έξω».

«Ήρθε κάποιος να σε δει», λέει η μητέρα μου. Το πρόσωπό της είναι κατάχλωμο και στη φωνή της διακρίνω την αγωνία που προσπαθεί να κρύψει.

«Νόμιζα ότι θα έρχονταν αύριο». Προσποιούμαι ότι δεν έχω προσέξει την κατάστασή της. «Ήρθε νωρίτερα ο Σίνα για να με βοηθήσει να ετοιμαστώ;»

«Όχι, Κάνις, είναι...» αρχίζει να λέει η μητέρα μου.

«Από εδώ, παρακαλώ, δεσποινίς Έβερτιν», λέει ο άντρας. Κάνει ένα νεύμα προς το χολ. Είναι περίεργο να σε καθοδηγούν μέσα στο ίδιο σου το σπίτι, αλλά ξέρω καλά ότι δεν πρέπει να το σχολιάσω αυτό.

Καθώς μπαίνω, χαμογελώ καθησυχαστικά στη μητέρα μου πάνω από τον ώμο μου.

«Μάλλον θα θέλουν να μου δώσουν κι άλλες οδηγίες για την περιοδεία». Μου έχουν στείλει διάφορες συστάσεις για το πρόγραμμα μου και το πρωτόκολλο που θα πρέπει να τηρηθεί σε κάθε περιοχή. Αλλά καθώς κατευθύνομαι προς την πόρτα του γραφείου, μια πόρτα που μέχρι αυτή τη στιγμή δεν είχα ξαναδεί κλειστή, το μυαλό μου αρχίζει να γυρίζει σαν τρελό. *Ποιος είναι εδώ; Τι θέλουν; Γιατί η μητέρα μου είναι τόσο χλωμή;*

«Πέρασε», λέει ο άντρας από την Κάπιτολ, ο οποίος με ακολουθήσε στον διάδρομο.

Γυρίζω το γυαλισμένο μπρούντζινο πόμολο και μπαίνω μέσα. Η μύτη μου συλλαμβάνει τις συγκρουόμενες μυρωδιές από τριαντάφυλλα και αίμα. Ένας μικρόσωμος, ασπρομάλλης άντρας που μου φαίνεται αόριστα γνωστός διαβάξει ένα βιβλίο. Υψώνει το δάχτυλό του σαν να λέει: *Δώσε μου ένα λεπτό.* Μετά γυρίζει προς το μέρος μου και η καρδιά μου παραλίγο να σταματήσει.

Κοιτάζω μέσα στα φιδίσια μάτια του Προέδρου Σνόου.

ΚΑΙ ΕΙΘΕ ΟΙ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΥΠΕΡ ΣΑΣ.

Η ΚΑΤΝΙΣ ΕΠΙΒΙΩΣΕ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ
ΠΕΙΝΑΣ. ΤΩΡΑ Η ΚΑΠΙΤΟΛ ΖΗΤΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ.

Ενάντια σε κάθε προγνωστικό, η Κάτνις Έβερντιν και ο Πίτα Μέλαρκ είναι ακόμη ζωντανοί. Η Κάτνις θα έπρεπε να νιώθει πλέον ανακούφιση, αλλά δεν την αφήνουν οι ψίθυροι για μια ανταρσία κατά της Κάπιτολ – μια ανταρσία που ίσως προκάλεσαν άθελά τους η ίδια και ο Πίτα.

Καθώς το έθνος έχει τα μάτια του στραμμένα στην Κάτνις και στον Πίτα, διακυβεύονται πολλά. Μια λάθος κίνηση και οι συνέπειες θα είναι ανυπολόγιστες.

Το δεύτερο μέρος της καθηλωτικής
τριλογίας ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΙΝΑΣ που κατέκτησε
εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 19983